

Keď Láska nekričí príkazy, ale šepká pozvanie

V dnešnom svete znie skoro všetko ako ďalšia položka na našom nekonečnom zozname úloh. Musíš sa zastaviť, musíš sa stíšiť, musíš hlboko prežiť tieto dni. Ale čo ak toto zastavenie nie je ďalšou povinnosťou, ale vzácnym darom? Čo ak je to pozvanie k pokoju, ktorý svet nedokáže dať, a k nádeji, ktorá nehasne ani pod tieňom kríža? Hosana ako pieseň prijatia.

Text: Paula Daubner

PALMOVÁ NEDEĽA JE BRÁNOU

Je to deň plný kontrastov, kde sa hluk jasajúceho davu stretáva s tichou odhodlanosťou Kráľa, ktorý vie, že jeho trónom bude drevo kríža. Ježiš vchádza do Jeruzalema a my mu pod nohy hádzeme ratolesti svojich nádejí, plánov aj každodenných starostí. V tej chvíli sme nadšení, lebo do nášho mesta vchádza niekto, kto má moc meniť veci a my od neho podvedome očakávame výsledok, úľavu alebo aspoň potvrdenie, že naše úsilie má zmysel.

Vstupujeme do najsvätejšieho týždňa roka a s ním prichádza ponuka stíšiť sa. Nie preto, že sa to patrí alebo že nám to kážu náboženské pravidlá. Prichádza preto, že naše vnútro prirodzene túži po domove. Po Bohu, ktorý nás nehľadá, aby nás súdil za to, čo sme „stihli“ alebo „pokazili“, ale aby nás objal presne v tom stave, v akom sme. Anna Hogenová hovorí o pravde ako o odkrývaní. Pravda sa nedeje v hluku, ale v pozornosti. Neprichádza vtedy, keď sa snažíme byť lepší, ale keď sme ochotní byť presní. Práve tu a teraz je to miesto, kde sa rozhoduje, či budem znovu tlačiť na výkon, alebo sa odvážim pomenovať, kde v skutočnosti stojím. Bez skrášľovania. Bez trestu.

LÁSKA, KTORÁ NEPOZNÁ MUSÍŠ

Často máme tendenciu vnímať vieru ako súbor predpisov. Akoby sme si Božiu priazeň museli zaslúžiť dokonalým správaním. Moderný človek má reflex: keď niečo nefunguje, chce to opraviť aktivitou. Ale pointa Palmovej nedele je v niečom inom. Ježiš neprichádza na koni ako dobyvateľ, ktorý si vynucuje poslušnosť. Prichádza na osliatku ticho, pokorne a s láskou, ktorá odzbrojuje.

Boh nás nepozýva k „náboženskému výkonu“, ale k sprevádzaniu. Chce, aby sme s ním jednoducho boli. Aby sme v hluku dní našli ten tichý priestor, kde sa môžeme

naďychnuť jeho prítomnosti bez strachu z toho, že nie sme „dost dobrí“. On totiž nehladá našu dokonalosť, ale našu ochotu nechať sa milovať. A práve tu sa začína môj osobný zápas s týmto konceptom bezpodmienenessi.

OD VÝKONU K VZŤAHU: MOJA CESTA K ROFÉ

Veľa vecí a priazne v detstve som si musela zaslúžiť. Bola som vychovávaná v podmienenej láske, prijatie prichádzalo ruka v ruke s očakávaním. Do vzťahu s Bohom som po mojom obrátení toto zmýšľanie vložila prakticky okamžite. Verila som, že ak budem „dost dobrá“, Boh bude „dost dobrý“ ku mne. Že viera je disciplína, ktorou si kupujem priazeň a bezpečie.

Trvalo niekoľko rokov, kým som tento koncept začala natrvalo opúšťať. Pravdupovediac, niekedy by som chcela, aby to fungovalo takto mechanicky. Mám pocit, že skôr Boha poslúchnem ako príkaz, akoby som mala dlhodobo budovať vzťah. V každodennosti ženy, ktorá nesie zodpovednosť a stará sa, často vnímam tú všadeprítomnú podmienenosť. Prekáža mi, nepáči sa mi, no viem, že ju robím aj ja. Tento tlak je tichý, no vytrvalý. Vnútorne rozhodnutie však nehovorí musíš. Hovorí zostaň.

Tento vzorec „kšeftovania“ s Bohom sa najviac vyostřil v momente, keď išlo o všetko. Keď som bola tehotná, pamätám si, ako som s Bohom vyjednávala. Ponúkala som svoje sľuby, svoju poslušnosť, len nech nám toto dieťa nechá. Nenechal. Pýtala som sa: Skutočne? A to on je ten, kto ho nenechal? Dieťaťu sme dali meno Rofé, ako Jahve Rofé – Boh, ktorý uzdravuje.

Dlho som nerozumela, kde je to uzdravenie, keď výsledok nebol podľa mojich predstáv. Ale uzdraviť sa nedá za pochodu ani sprostredkovane. Deje sa to len skutočným pokojom, priestorom a vzťahom. Boh Rofé neuzdravil moju situáciu zázrakom na počkanie, ale začal uzdravovať moju dušu z nánosov podmienenej lásky. Učil ma, že zrelá viera sa nepozná podľa intenzity vypočutých prosieb, ale podľa schopnosti uniesť ich neprítomnosť.

NÁDEJ, KTORÁ KLÍČI V TICHU

Keď sa dnes s palmami v rukách pozeráme na Ježiša, vidíme v ňom stelesnenú nádej. Marcus Aurelius sa vo svojich zápisoch nevracal k otázke, čo ešte dosiahnuť, ale ako zostať vnútorne usporiadaný uprostred diania. Ježiš na ceste do Jeruzalema je najvyšším obrazom tejto vnútornej usporiadanosti. On vie, čo ho čaká – bolesť, zrada, samota. A napriek tomu kráča vpred. Kvôli láske.

Ak prijmem pozvanie zastaviť sa, pochopíme, že tieto dni nie sú o sledovaní historického príbehu. Je to o našej ochote kráčať s Ježišom aj vtedy, keď veci nejdú podľa našich plánov. O odvahe veriť, že ticho hrobu nie je koncom, ale novým začiatkom. Že pokoj nie je výsledkom priaznivých okolností, ale dôsledkom vnútornej disciplíny – disciplíny pozornosti upretej na toho, kto nás presahuje. Duchovný život totiž nezačína v ideáloch, ale v pravde o sebe.

Nechajme sa teda viesť touto láskou, ktorá pozýva. Nechajme sa naplniť pokojom, ktorý pramení z vedomia, že sme milovaní bez podmienok, aj keď sme nič „nevyhandlovali“. Možno práve v tomto stíšení konečne v hĺbke duše nájdeme odpoveď na to, kým pre nás Ježiš skutočne je – nie len postavou z Písma, ale živým Bohom, ktorý nám v každej modlitbe hovorí: „Som tu s tebou. Bez zásluh.“

ZASTAV SA A PÝTAJ SA

Boh je tu dnes s tebou. Skús si pred ním v tichu položiť tieto dve otázky:

Čo by sa zmenilo v mojom prežívaní viery, keby som slovo musím nahradil slovom túžim?

Keby som sa dnes zastavil a pozrel Ježišovi do očí, čo by mi v nich vyčítal?

Kristus naplnia proroctvá aj náš život

Veľký týždeň nie je len spomienkou na udalosti dávnych dní. Kristus, ktorý naplnil proroctvá Písma, vstupuje aj do našich príbehov, aby ich naplnil svojou uzdravujúcou prítomnosťou.

Text: Peter Stašik

Pondelok Svätého týždňa nás každoročne uvádza do zvláštneho ticha. Liturgia pred nás kladie slová proroka Izaiáša o Božom služobníkovi, o tom, ktorý nebude kričať, nezlomí nalomenú trstinu a nezhasí tlejúci knôt. Tieto starobylé texty vznikali stáročia pred Kristom. Boli zapísané na zvitkoch, čítané v synagógach, rozjímané generáciami potomkov vyvoleného ľudu. Akoby čakali. Čakali na chvíľu, keď sa stanú telom, osobou, konkrétnym životom.

A POTOM PRIŠIEL SPASITEĽ

To, čo bolo dlho iba nádejou a obrazom, sa v Ježišovi stalo skutočnosťou. Boží služobník už nebol len abstraktnou postavou z proroctva. Bol človekom, ktorý kráčal medzi ľuďmi, dotýkal sa chorých, počúval zranených, stoloval s hriešnikmi. Jeho ticho nebolo slabosťou, ale silou lásky, ktorá sa nevnučuje. Jeho pokora bola cestou k srdcu každého človeka. Veľký týždeň nás preto nepozýva len spomínať na minulosť. Pozýva nás vstúpiť do prítomnosti. Utrpenie Krista nie je iba historickou udalosťou, ktorú si pripomíname z dialky. Je stretnutím, ktoré sa môže udiť aj dnes, v našom životnom priestore, v našich otázkach, v našej túžbe po ňom.

VSTÚPIŤ DO JEHO BLÍZKOSTI

Evanjelium tohto dňa prináša jeden z najintímnejších obrazov Ježišovho života. Žena menom Mária berie drahý nardový olej a pomazáva jeho nohy. Je to gesto prekvapujúce, azda až znepokojujúce. Je osobné, tiché, bez veľkých slov. Mária akoby vycítila, že proroctvá sa naplňajú, že Ježiš kráča v ústrety utrpeniu. Možno v jej geste bola vďačnosť za brata, ktorého Ježiš vrátil späť do života. Možno premýšľala, čo môže darovať tomu, kto dáva viac, než si človek dokáže predstaviť. A tak prináša to najvzácnejšie, čo má – nielen drahocenný olej, ale predovšetkým veľkosť svojej lásky. Ježiš prijíma toto gesto bez výčitky. Vníma lásku, ktorá sa nebojí byť konkrétna a originálna. V tej chvíli nejde o teóriu, o správne vysvetlenie situácie, ani o náboženskú

diskusiu. Ide o vzťah. O schopnosť zostať pri ňom, keď sa schyluje k temnote. Podobnú blízkosť vidíme aj pri Poslednej večeri. Apoštol Ján spočíva na Ježišovej hrudi. Tento obraz sa stal symbolom dôvery prameniacej z Ježišovej prítomnosti. Uprostred neistoty, zrady a strachu existuje miesto, kde môže človek načerpať pokoj – je ním Ježišovo srdce.

ZOTRVÁVANIE V JEHO PRÍTOMNOSTI

Francúzsky karmelitánsky brat Vavrinec od Vzkriesenia píše, že najhlbšou modlitbou je jednoduché zotrvávanie v Božej prítomnosti. Jeho dielo *Žiť v Božej prítomnosti*, ktoré patrí medzi obľúbené duchovné knihy pápeža Leva XIV., pripomína, že stačí „malé pozdvihnutie srdca“, krátka spomienka na Boha uprostred práce či únavy. V jeho očiach neexistovalo rozdelenie medzi časom modlitby a bežným životom, všetko sa mohlo stať miestom stretnutia.

VEĽKÝ TÝŽDEŇ AKO POZVANIE

Veľký týždeň je preto časom, keď nás Kristus nepozýva udalosti jeho umučenia len sledovať. Pozýva nás priblížiť sa takpovediac do jeho intímnej zóny. Tak ako Mária, ktorá sa skláňa k jeho nohám a tým adoruje jeho božstvo. Tak ako Ján, ktorý sa opiera o jeho srdce. Proroctvá sa naplnili, ale ich zmysel sa naplňa stále nanovo v životoch tých, ktorí mu dovoľia vstúpiť do svojho príbehu. Tento posvätný čas je príležitosťou objaviť, že viera nie je len súhrnom právd či povinností. Je cestou vzťahu. Boh nás nevolá príkazom, ale príťažlivosťou lásky. Nehovorí: „Musíš,“ ale skôr: „Pod' bližšie.“ Zastaviť sa počas Veľkého týždňa znamená vstúpiť do jeho prítomnosti. V tichu modlitby, v slove Písma, v Eucharistii, v jednoduchom akte dôvery. Tam sa starozákonné proroctvá menia na osobnú skúsenosť. Tam sa Boží služobník stáva tým, kto nesie aj naše rany. Blízkosť ku Kristovi mení pohľad na jeho utrpenie. Už nie je len drámou bolesti, ale cestou lásky, ktorá sa nebojí ísť až do krajnosti a zostať pri človeku aj v jeho najtemnejších chvíľach.

ZASTAV SA A PÝTAJ SA

V tichu týchto dní môže byť užitočné položiť si niekoľko jednoduchých otázok:

Čo vo mne vyvoláva pohľad na Ježiša, ktorý kráča cestou utrpenia?
Akým jednoduchým gestom lásky či dôvery mu dnes môžem odpovedať?
Verím, že jeho láska sa dotýka aj mojich zranení a neistôt?

Zastav sa, duša, aby si mohla kráčať ďalej

V dnešnom evanjeliu Ježiš ohlasuje svoj odchod. Prirodzená reakcia Petra je zvedavosť, ale aj túžba nasledovať ho. Ježiš ho však zastavuje slovami: „Kam ja idem, tam teraz za mnou ísť nemôžeš, no pôjdeš za mnou neskôr.“ Petra, ale aj nás, sám Kráľ Kráľov pozýva – zastav sa, zotrvaj, počkaj na príhodný čas.

Text: Henrieta Košecká Honzová

Pred Pôstom je v Cirkvi zvykom dávať si rôzne predsavzatia a sebazaprenia, prípadne sa rozhodneme robiť veci, ktoré sme predtým nerobili tak často. Ich cieľom je okrem iného odpútať sa od sveta a prilnúť viac k Ježišovi. Dovoľujeme mu očistiť a formovať naše srdce, aby sme mu boli podobní. Prijímame radostnú zvesť, že smrť nemá posledné slovo a že aj my máme nádej byť vzkriesení. Nielen na konci nášho života, ale už teraz odovzdaním mu každej oblasti, ktorá stráda jeho spásu a volá k bytiu.

JEŽIŠ NEPOČÍTA MNOŽSTVO, ALE MOJU SNAHU

V pokore priznávam, že za posledné roky som nebola schopná vytýčiť si v tomto smere žiadnu métu. Mrzelo ma to, lebo som mala pocit, že tým ochudobňujem svoj duchovný život a mrhám časom, ktorý by mohol byť pre mňa i pre iných prínosom. Vplyvom náročných životných okolností, z ktorých mnohé som si sama nevybrala, sa učím sebazapieraniu v prijímaní toho, čo prichádza a čo neviem zmeniť. Niekedy to ide s ľahkosťou, inokedy sa s tým borím so slzami v očiach.

Viac ako v iné dni sa v tomto čase pýtam, ako sa môžem zastaviť, pookriať, pobudnúť. Neplytvať časom i milosťou, ktorá mi bola daná. Byť iba tak a naplniť ticho Božou prítomnosťou. Tichom, ktoré je plodné. Neohraničujem túto túžbu Pôstom. Chcem ju žiť tu a teraz, každý deň. Hoci aj uprostred Veľkého týždňa.

POSTOJ, DUŠA, JE ČAS ZASTAVIŤ SA

Potrebuje sa zastaviť. Nie, aby sme kráčali spiatočnicky, ale aby sme boli schopní púťovať ďalej. Naše oči, uši, ústa aj mozog strádať oddych. Bezbrehu zachytávame všetko okolo seba. V rýchllosti a pod tlakom okolností nestíhame rozlišovať, či to, čo žijeme, našu dušu vyčerpáva alebo naopak, vyživuje. Zabudli sme

sa zastaviť na priedomí nášho srdca, nazrieť dnu a vnútorne sa stíšiť. Počuté slovo sa nestihne usadiť a už letí von rôznymi smermi, ktoré často voláme „zdieľaním sa s inými“.

Pamätám si na obdobie, keď sme zariadovali náš domov. Moja svokra je umelkyňa, a tak som sa pri dekorovaní radila aj s ňou. Keď sme rozmiestňovali obrazy v obývačke, povedala mi, nech necháme niektoré časti stien voľné, aby si oko mohlo odpočinúť. Nikdy predtým som o tom nepočula a odvtedy na to myslím pri rôznych príležitostiach.

ZBAVUJÚCA SA HLUKU

Keďže mám rada hudbu a rada sa s ňou modlievam, ozývali sa u nás dlhé roky chválové piesne. Po istom čase mi staršie deti na Vianoce kúpili do kuchyne nové multifunkčné rádio. Paradoxom sa šak stalo, že odvtedy je pustené málokedy. Akosi som vo vnútri tak plná hluku, že doma oceňujem blahodárne ticho. Rozumej správne, že je to len v čase, kým sa mladšie deti medzi sebou nezačnú naťahovať alebo keď sa zvýšeným hlasom musím dožadovať ich pozornosti. Teda aj tá moja oáza ticha je pomerne relatívna. Najprv som si myslela, že to bude iba prechodný stav odhlučnenia sa, ktorý postupne pominie. Sú to však už štyri roky a ja stále nemám pocit nasýtenia tichom, z ktorého by som mohla bezpečne vyjsť von.

Z múdrych kníh mám načítané, že vonkajším stíšením prispejem k vnútornej uzobranosti. Moja predstava teda bola, že keď sa vyprázdním od hluku a jeho nánosov, môžem sa naplniť Božím slovom, ktoré prevezme autoritu v mojom vnútri. Tým pádom tam už nebude veľký priestor na plytké záležitosti a ja mám ako-tak vyhraté. Akurát, že som si dostatočne neuvedomila, že tento proces nie je jednorazový alebo sezónny akt, ale každodenný boj a vedomé rozhodovanie sa pre Božie kráľovstvo a veci s tým súvisiace.

ZASTAV SA A PÝTAJ SA

Pôstne obdobie sa chýli ku koncu. Ako si na tom ty? Ešte si nezačal s pôstom? Nevadí, začni dnes. Verím, že Ježišovi sa aj to ráta. Vykroč spolu so mnou v ústrety tomu, ktorý je Kráľom pokoja, ticha a dôvery. Túžim byť toto Veľkonočné obdobie obohatená jeho chudobou a preniknutá jeho tichom. Zastavujem sa, aby som mohla vykročiť! Pridáš sa?

Skutočná láska dozrieva pod krížom

V dnešný deň vystupuje do popredia postava Judáša. Citlivo vnímame jeho zradu a spolu s učeníkmi prežívame smútok, ktorý priniesla. Nech však Judáš nezatieni toho najdôležitejšieho. Obráťme svoj pohľad predovšetkým na Ježiša – na chvíle poslednej večere – a zostaňme s ním pri stole ako s Priateľom, ktorý túži po našej blízkosti.

Text: Katarína Kravcová

Môj čas je blízko, hovorí dnes Ježiš svojim učeníkom. Rozumeli však v tej chvíli skutočnému významu jeho slov?

Hoci ich Ježiš v závere svojho verejného účinkovania opakovane pripravoval na završenie vykupiteľského diela, jeho slová často presahovali hranice ich vtedajšieho chápania. Písmo nám potvrdzuje, že dobové predstavy o Mesiášovi boli odlišné – ľud očakával mocného vodcu, ktorý nastolí pozemský poriadok, právo a vymaní ich z rímskej nadvlády.

AKÉHO MESIÁŠA OČAKÁVALI SAMOTNÍ UČENÍCI?

Čas strávený v Ježišovej blízkosti ich postupne pretváral a viedol k novému vnímaniu mesiášstva. Ježiš prinášal iný poriadok, konfrontoval náboženských vodcov s Novou zmluvou. Zdôrazňoval milosrdenstvo nad rituálnymi predpismi a lásku povýšil aj nad Mojžišove zákony. Učeníci túto Ježišovu „inakosť“ vnímali a bytostne ich priťahovala. Práve ona bola tým magnetom, pre ktorý boli ochotní zanechať všetko – svoje siete, istoty i rodiny – a nasledovať ho ako svojho Pána a Spasiteľa.

VERU, HOVORÍM VÁM: JEDEN Z VÁS MA ZRADÍ

Ježiš dokonale poznal Otcovu vôľu. Vedel dokonca aj o Judášovej zrade, čo našu pozornosť upriamuje na jeho Božskú podstatu. Práve počas Veľkého týždňa sa Ježišovo Božstvo prejavuje naplno a v celej svojej hĺbke.

Učeníci ho spoznávali postupne: pri uzdravovaní chorých, pri prorockom vykladaní Písma či pri zázrakoch, ktoré vykonal. No najviac ho spoznávali v jeho láske. V láske, ktorá nehľadela na pôvod, minulosť človeka a už vôbec nie na to, či je

v ľudských očiach „hodný“ prijatia. Táto nepodmienená láska vytlačala pochybnosti a priťahovala k nemu zástupy.

LÁSKA, KTORÁ PRESAHUJE CHÁPANIE

Vo Veľkom týždni sa ako najvýraznejšia vlastnosť Boha ukazuje práve jeho láska k nám – ako láska, ktorá sa bezvýhradne obetuje na kríži.

Božia láska nás učí niečo prevratné: že skutočná láska sa nebojí bolesti. Často sa totiž rodí a dozrieva práve pod ťažobou kríža. A čo je najdôležitejšie, táto láska definitívne premáha hriech a smrť.

Ježiš však nie je len Boh. Je **Bohočlovek** a práve jeho hlboké človečenstvo nás má v tieto dni k nemu priťahovať. Ježiš nikdy nebol taký silný a zároveň taký zraniteľný, ako počas udalostí Veľkého týždňa.

Jeho telo sa potilo krvou, trpelo pod údermi biča, krvácalo pod ťarchou trňovej koruny. Opakovane padalo do prachu zeme – tej istej, z ktorej sme boli utvorení –, aby nám z tohto prachu prinavrátil stratený život. Ako človek neodmieta pomoc Šimona, s vďakou prijíma Veronikin súcit a ešte aj na kríži zvolá: „Žízňim.“ Nie je to len túžba po vode, je to hlboký ľudský smäd po prítomnosti človeka.

Ešte predtým, než na Ježiša dolahne fyzické utrpenie, zakúša hlbokú ľudskú bolesť – zradu jedného z tých, ktorí mu boli najbližší. Ostatní učeníci, hoci sa neskôr rozutekajú, v tej chvíli smútia s ním. Sedia s Ježišom za stolom, prijímajú jeho telo a krv. V tomto spoločenstve sa Ježišovo Božstvo a ľudstvo spája v geste darovania sa – skôr, než sa ich svet na pár hodín rozpadne v tme Veľkého piatka.

MOJE MIESTO PRI JEHO STOLE

Aj ja chcem v tieto dni kráčať s Ježišom. Chcem ho vnímať ako Boha – ako definitívneho Víťaza, ktorý z tohto boja vzíde oslávený a ktorý za moju hriechnosť zaplatil svojou nesmiernou láskou. No zároveň vnímam Ježiša ako človeka, ktorý hoci sa chvel pred kalichom utrpenia, nehladal vlastnú vôľu, ale vôľu svojho Otca.

Hľadím na Judášovu zradu a cítim, ako Ježiša ľudsky bolí. Uvedomujem si, že práve v týchto najťažších okamihoch Ježiš nechce byť sám. Túži prežívať svoju Veľkú noc s tými, ktorí sú mu najbližší – dokonca aj s tým, kto ho vzápätí zradí. Ježiš chce, aby som pri ňom bol aj ja. Či už mu s láskou pomáham pripravovať večeru, alebo vo vnútri tajne prerátavam, za čo by bolo „výhodnejšie“ ho vymeniť. On chce byť mojím Bohočlovekom: chce sa mi zjavovať vo svojej sláve a všemohúcnosti, no zároveň ma volá k sebe vo svojej krehkosti a smäde po priateľstve.

Streda Svätého týždňa

ZASTAV SA
VO VEĽKOM TÝŽDNI

Pane Ježišu, túžim ťa v tejto Veľkej noci milovať ako svojho Pána. Ďakujem ti za víťazstvo nad hriechom a za to, že si si ako šat obliekol moju hriešnosť. Chcem ťa nasledovať ako najlepšieho priateľa – byť ti verným a oddaným, nezabúdať na teba vo chvíľach radostných ani vtedy, keď na mňa dolahnú skúšky a tieň kríža.

ZASTAV SA A PÝTAJ SA

Ježiš bytostne túži po blízkosti človeka. Som pre neho v tieto dni niekým, kto tíši jeho smäd po priateľstve alebo vnímam „len“ jeho silnú Božskú podstatu? V čom dnes zrádzam Ježiša ja – slovom, postojom, uprednostňovaním niekoho alebo niečoho pred ním?

Chceš mať so mnou podiel? Prijmi toto

Pozrite sa okolo seba. Možno skúste na chvíľu zatvoriť oči a predstaviť si ľudí, ktorých milujete. Skúmajte vo svojom srdci, kto je vám skutočne blízky. Našli ste ho? Umyť mu nohy – teda prejavovať mu lásku – nebude až také náročné. Je to *win-win*: niečo ma to stojí, ale veľa sa mi vracia späť. Vieme však, že život, do ktorého nás pozýva Boh, o tomto nie je.

Text: Terézia Kureková

PONUKA LÁSKY

Zastav sa a dovoľ svojmu srdcu pochopiť úkon, ktorý sa v tento deň odohral s Dvanástimi. Ježišovi sa krátil čas. Vedel, čo ho o chvíľu čaká, a potreboval svojim najbližším odovzdať dôležité gesto. Pred úplným ponížením na kríži sa sklonil k nohám obyčajného človeka a dal mu výnimočnú dôstojnosť. Ponúkol mu úplnú, odovzdanú lásku bez toho, aby za to niečo čakal. Je to tá láska, ktorú predstavuje grécke slovo *agapé* – najvyššiu formu bezpodmienečnej, obetavej a duchovnej lásky. Úplné prejavenie úcty s obrovskou dávkou uznania a obdivu. Stvoriteľ týmto úkonom akoby obdivoval svoje vlastné stvorenie.

CHCEŠ MÔJ PODIEL?

„Ak ťa neumyjem, nebudeš mať podiel so mnou.“

Tieto slová vyslovil Ježiš ako pozvanie pre Petra: poslušni, podriadi sa a prijmi to, čo ti ponúkam. Nemať podiel v tomto kontexte znamená omnoho viac než len zúčastniť sa na nejakej činnosti alebo niečo získať. Ježiš ponúka hlbokú a bezpodmienečnú lásku.

Nežiada, aby mu niekto z nich tiež umyl nohy. Nepýta si podobné gesto ani službu. No zdá sa, že táto situácia zmenila atmosféru v celej miestnosti a niektorých učeníkov priviedla do rozpakov až k vzopretiu. Obrana však nemusí byť vždy negatívna. U Petra vidíme reakciu nepochopenia a strachu z neznámeho. Ak by sme chceli fyzicky zatriať vysokým mužom, nebolo by to jednoduché – Ježiš však zatriasol Petrom bez toho, aby sa ho dotkol. Upozornil ho, aby neurobil krok vedľa, pretože nebude mať účasť.

LÁSKA ZRADCOVI

Fascinujúcim momentom večeradla je Ježišova láska k nepriateľovi. Svet na ňu často hľadí ako na oxymoron – niečo, čo nedáva zmysel.

Opásaný Spasiteľ umyl nohy rovnako Jánovi – najmilovanejšiemu učeníkovi – ako aj Judášovi, hoci vedel, že ho zradí. Pravdepodobne si Judáš ani neuvedomoval, čo tento čin znamená. Mohlo by sa to javiť ako Mesiášov krok vedľa. Ale čo ak to tak nebolo?

V kresťanských kruhoch očakávame, že ľudia rozumejú Božej láske a podľa toho konajú. Pravdou však je, že do lásky všetci postupne dorastáme a cesta k poznaniu nekonečnej lásky nezaručuje bezchybnosť. Premýšľať o nepriateľoch ako o priateľoch si vyžaduje veľké poznanie a pokoru. Plnosť Kristovej lásky zakúsia tí, ktorí si nechajú umyť nohy, ale nevyvyšujú sa a neodsudzujú tých, ktorým sa o n rozhodol umyť nohy. Pripomína mi to slová jedného kňaza, ktorý raz povedal na kázni: „Nemôžem súdiť Ježiša, za koho sa rozhodol zomrieť.“

VIAC NEŽ SPRAVODLIVÝ OBCHOD

Veríme tomu, že presne tou istou láskou, akú preukazuje Ježiš učeníkom, miluje aj nás? Možno sme sa ocitli v situácii, keď ju z nejakého dôvodu nevieme prijať, rovnako ako Peter. Bráni nám v tom strach, zlá skúsenosť alebo my sami. Môžeme sa pozrieť na svoj život a povedať si: už mám všetko, nič nepotrebujem. Alebo si myslíme, že jeho lásku nemožno oplatiť. Nedokážem mu ponúknuť niečo, čo by pre neho znamenalo *win-win* obchod. Uvedomme si, že človek sa na rozdiel od Boha potrebuje neustále uisťovať a nechať Bohom presviedčať o jeho láske, kdežto ten vie, že len jeho láska nás môže zachrániť. A tak musíme rátať s tým, že naše možnosti milovať Boha a druhých môžeme vnímať ako obmedzenie. Pravdou však je, že naším obmedzením môžeme byť ním omnoho viac premieňaní. Božia láska sa nám v tomto období núka ako nikdy predtým. Čo ak je to príležitosť na to dať jej znova šancu a odovzdať sa jej?

ZASTAV SA A PÝTAJ SA

Vtiahnutí do dnešného príbehu sa môžeme zamyslieť nad otázkami:
V ktorej oblasti svojho života potrebuješ obnoviť dôveru v Boha Otca?
Dovolíš Ježišovi, aby ti umyl nohy?

Je dokonané

Piatok utrpenia Pána. Deň, kedy si pripomíname zavŕšenie Kristovho vykupiteľského diela. Jeho smrť na Kríži je zakončením toho starého. Boh má nový plán. Život v ňom.

Text: Peter Štancel

Ježiš prichádza pred piláta. Je to začiatok jeho konca. Teda, aspoň tak dúfajú farizeji. Odsúdený Mesiáš berie na plecيا kríž. Bijú ho, ponížujú ho. Zatlčú mu klince do rúk a nôh. Zmoreného človeka pozdvihnú na kríž. Židovský kráľ zomiera.

VEZMI SVOJ KRÍŽ...

...a nasleduj ma. Tieto slová Ježiš vyriekol dávno pred udalosťami Veľkej noci. No práve dnes berie na plecيا svoj kríž. Sám sa stáva obrazom toho, do čoho pozýva. Výzva „nasleduj ma“ dostáva úplne iný význam. Nie je to len abstraktné pozvanie. Ježiš sám je návodom, ako ju žiť.

Čo je ten kríž, ktorý máme zobrať? Čo máme niesť na svojich pleciach? Istý kazateľ sa na túto otázku pozrel cez optiku Krista. Čo je kríž pre Ježiša? Je to misia, poslanie, ktoré dostal od nebeského Otca. Keď Ježiš berie na plecيا kríž a vydáva seba samého za nás, naplňa Božiu vôľu. Náš kríž môže byť teda poslanie, ktoré nám Boh jednotlivo dáva. A Ježišova cesta na Golgotu je pre nás príkladom, ako ho máme naplňať.

ZOMRIEŤ S KRISTOM

Kristus zomrel na kríži. Jeho smrť uzavrela jednu kapitolu. Ježiš zostúpil do podsvetia. Na svojich pleciach niesol hriechy celého sveta. Cenou za hriech je smrť. Smrťou poráža smrť. Smrťou ničí hriech ľudstva.

Dokonca aj smrť Ježiša Krista je lekciami. Ukazuje nám, že máme ako Ježiš zomrieť. Zomrieť hriechu. Zomrieť sebe samému. Na evanjelizačných obnovách sú často účastníci pozvaní napísať na kúsok papiera jednu vec – niečo, čoho sa chcú vzdať, čo chcú Bohu odovzdať. Potom tento kúsok papiera zložia, zoberú do rúk kladivo, kliniec a papier pribijú na kríž. Táto dynamika má symbolizovať zrieknutie sa niečoho, čo bráni pristúpiť k Bohu.

PRIBIME HRIECH NA KRÍŽ

Ježiša už pribili na kríž. Už za nás zomrel. A dokonca vstal z mŕtvych. Vieme, že tento príbeh má šťastný koniec. Nielen pre Ježiša, ale pre ľudstvo celé. On už zaplatil cenu. Už je oslávený. No my často nechávame hriechu v našom živote priestor. Bojujeme a necháme sa nepriateľom oklamať. Že nie sme hodní pristupovať k Otcovi. Že náš hriech je prekážkou. Jeho klamstvá nás zväzujú do spleti klamstiev, vďaka ktorej sa vzdalujeme od Boha. Od toho, ktorý dal svojho Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí.

Dovoľme mu dnes zobrať tento hriech. Pribime ho na kríž. Nechajme Božieho Syna, aby si s tým poradil. On už pre nás vybojoval víťazstvo. Dovoľme mu vstúpiť do toho, v čom sami prehrávame. On porazil smrť. Dovoľme mu poraziť aj našu slabosť.

ZASTAV SA A PÝTAJ SA

Zastav sa a rozmýšľaj, čo chceš dnes s Ježišom nechať zomrieť na kríži a vidieť to oslávené v tretí deň. Čo chceš dnes pribiť na Ježišov kríž a nechať zomrieť? Boj, v ktorom prehrávaš? Hriechy, ktoré sa v tvojom živote stále opakujú?

Prebud' sa ty, čo spíš

„Čo sa to deje? Aké je dnes veľké ticho na zemi! Veľké ticho a osamelosť. Veľké ticho, lebo Kráľ spí.“ Týmito slovami sa začína posvätné čítanie na Bielu sobotu. Mohlo by sa zdať, že je to opis dávno minulej doby. Ale nevyzerá to niekedy podobne aj v našom živote?

Text: Veronika Zamkovská

V mojom to tak je. Keď sa narodila moja prvá dcéra, môj život sa radikálne zmenil. S jej príchodom na svet zaspalo mnoho vecí v mojom živote. Predtým som žila aktívne, chodila som na sväté omše, chvály, misie... Milovala som byť tam, kde sa niečo dialo. Ako matka som sa však ocitla na okraji. Ľudia so mnou prestali počítať... Mojou úlohou v kostole bolo iba zabezpečiť, aby moje dieťa nerušilo okolie. A tak som bola počas chvál často sama v bočnej kaplnke. Za zatvorenými dverami a vo svojom srdci s otázkou, prečo som sem vlastne chodila. Raz, keď som sa opäť pýtala Boha, či to má vôbec zmysel, som začula slová piesne, ktoré v kostole spievali: „Nevzdáš sa snov, ktoré si so mnou snívať začal.“ V tej chvíli som vedela, že tie slová hovorí Boh mne. Vedela som, že mi chce povedať: „Poznám tvoje túžby a sny. Viem, čo som do teba vložil. Nevzdám sa snov, ktoré som s tebou začal snívať. Len mi ver.“

BOH NEZABUDOL NA TÚŽBY, KTORÉ DO MŇA VLOŽIL

Tieto slová boli mojou útechou a nádejou. Moje sny spali ešte veľa rokov, narodili sa mi ďalšie dve dcéry. Boh však nezabudol na túžby, ktoré do mňa vložil. Práve naopak, celý čas prebúdza moje srdce k životu a pripravoval ma na to, aby som ich mohla žiť. Pracoval na mojom charaktere, učil ma, čo znamená milovať a obetovať sa. Aby som svoje sny mohla žiť nielen s vášňou, ale aj hĺbkou. Odvtedy prešlo jedenásť rokov a Boh ma stále presviedča o tom, že nezabudol na moje sny. Mnohé z nich povolal k životu. Ale tiež mi ukazuje, aké dôležité je žiť s ním. Lebo on čase, v ktorom sa práve nachádzame, v nás prebúdza k životu to najlepšie. Aby sme mohli žiť v plnosti, aby sme raz mohli snívať sny, ktoré s nami začal snívať on.

ČO CHCE JEŽIŠ ZOBUDIŤ V NAŠOM SRDCI?

Dnes, na Bielu sobotu, si pripomíname, ako Ježiš zostúpil do podzemia, aby prebudil tých, čo sedia vo tme a v tône smrti. Dnes je však aj deň, keď chce Ježiš vstúpiť

do nášho vnútra a dotknúť sa všetkého, čo v nás spí. Prichádza so svojou láskou a milosrdenstvom a hovorí: „Prebud' sa ty, čo spíš! Vstaň z mŕtvych a zažiarí ti Kristus!“ Volá nás z našej temnoty a opustenosti. Nechce, aby sme svoj život prežili v hybernácii. Chce nás zobudiť z nášho pocitu menejcennosti a ukázať nám, akú máme hodnotu v jeho očiach. Túži nám pripomenúť dary, ktoré do nás vložil. Volá nás, aby sme povstali a zažiarili. Aby sme boli takí, akých nás stvoril. Chce prebudiť všetky talenty, ktoré do nás vložil. Ved' nás nestvoril na to, aby sme boli uväznení v hriechu.

STVORIL NÁS NA SVOJ OBRAZ, Z LÁSKY A PRE LÁSKU.

Možno sa vám zdá, že vás sa to netýka, že vy predsa nemôžete povstať a zažiariť. Viete však o tom, že aj púšť môže zakvitnúť? Stáva sa to raz za sedem až desať rokov, keď prídu silné dažde. Semená, ktoré roky spali ukryté v piesku, sa prebudia k životu a zaklíčia. Celá púšť sa zazelená a rozkvitne. Ak Boh môže dať zakvitnúť púšti, prečo by nemohol povolať k životu všetku krásu a jedinečnosť, ktorú do teba vložil? Boh má svoj čas. On vie najlepšie, čo sa v tebe skrýva. Dovoľ mu, aby svojou láskou prebral k životu tvoju dušu.

ZASTAV SA A PÝTAJ SA

Mnohé bohatstvá v našom živote strácame len preto, lebo si ich nestihneme všimnúť. Skús sa na chvíľku pozrieť do svojho srdca a opýtaj sa sám seba:

Čo v tvojom vnútri Boh volá k životu? Čo sú v tvojom živote semená ukryté v piesku, ktoré čakajú na dážď?

Ako by vyzeral tvoj život, keby Boh povolal k životu všetky dary, ktoré do teba vložil?

Čo ti bráni povstať a zažiariť?

Beh, ktorý prepísal dejiny

Dnešné evanjelium hovorí o vzkriesení, no nezačína sa veľkolepými fanfárami, ale panikou Márie Magdalény. Ako žena jej úplne rozumiem. K hrobu prichádza ešte za tmy. No zdá sa, že ovela väčšia noc, ako je vonku, sa usídlila v jej srdci. Pán je mŕtvy a ona nevie, čo má robiť...

Text: Ružena Dvorščáková

Keď Mária Magdaléna prišla k hrobu a objavila odvalený kameň, jej prvou reakciou bol strach a zmätok z toho, že niekto hrob vykradol a telo odniesol. Logika sveta predsa hovorí, že mŕtve telá sa kradnú, nie že ožívajú. Jej reakcia bola hlboko ľudská. Aj v našom živote často, ak nie vždy, býva prvé vysvetlenie nevysvetliteľných vecí takmer stále logické a rozumové. My ženy máme dokonca tendenciu vysvetľovať si ich podľa pocitov, preto niekedy naberajú až katastrofické odtiene. Nezriedka pritom ostaneme statické, neschopné reagovať. Mária Magdaléna sa v tomto prípade zachovala inak. Hoci ju objav šokoval, neustrnula, neostala na mieste. Namiesto toho uteká za učeníkmi a s plačom im hovorí: „Odniesli Pána z hrobu a nevieme, kde ho položili.“

PORIADOK NAMIESTO CHAOSU

Tento okamih spúšťa reťazovú reakciu ďalšieho pohybu. Aj Peter a Ján bežia, ako predtým Mária Magdaléna. Ani sekundu neváhajú, preberajú zodpovednosť a konajú. To je na mužoch to krásne a obdivuhodné. Tento beh totiž nie je len fyzickým výkonom, je to beh viery, odhodlania a odvahy. Ján, mladší a poháňaný láskou, je rýchlejší. Láska ho nesie vpred rýchlejšie než strohá povinnosť. Zastane však pred vchodom, čím prejavuje úctu Petrovi, autorite, ktorú ustanovil sám Ježiš. Keď vstúpi Peter, vidí poriadok tam, kde by mal byť chaos. Zvinuté plachty a šatka na inom mieste nie sú stopami po zlodejoch. Zlodeji predsa prichádzajú kradnúť a ničiť, robia to rýchlo a bezohľadne, nenechávajú po sebe upratané. Tento detail je kľúčový – naznačuje pokojné a vedomé víťazstvo nad smrťou. Ježiš bol zo svojich pút jednoducho „vyslobodený“.

VIDEL I UVERIL

Ján vchádza ako druhý a vidí to isté, čo Peter. O Petrovi nevieme, či uveril hneď.

Zato u Jána je to jasné. On nehľadá ako Mária Magdaléna logické, prirodzené závery. Nemyslí si, že Ježišovo telo ukradli. Evanjelium hovorí: „Videl i uveril.“ Čomu však uveril? Ešte nevidel vzkrieseného Pána, videl predsa len prázdnotu. Tento milovaný učeník uveril v Božiu moc vďaka absencii tela. Jeho viera nepotrebovala dotyk, stačilo mu znamenie lásky, ktorá prekonala hrob.

EVANJELIUM NEKONČÍ PRI HROBE

Učeníci v tej chvíli stoja v epicentre najväčšieho zlomu dejín a predsa text hovorí, že „ešte nechápali“. To je nesmierne oslobodzujúce zistenie pre každého z nás, pretože to znamená, že môžeme veriť a nasledovať Krista aj vtedy, keď našej viere chýba logické vysvetlenie alebo teologická hĺbka. Ani naša viera teda nemusí vychádzať z veľkolepého zjavenia, ale len z pozorného pohľadu na „plachty poskladané v hrobe“. Bežať k prázdnomu hrobu pre nás môže znamenať mať odvahu pozrieť sa do očí strachu, smútku, zúfalstvu, sklamaniu, smrti. Pozrieť sa do útrob hrobu a uvidieť prázdno nám môže ukazovať nie to, že sa stalo niečo zlé, ale že sa naplnilo, čo nám bolo sľúbené. Možno aj my dnes potrebujeme prestať hľadať živých medzi mŕtvymi a začať si všímať tie drobné dôkazy Božej starostlivosti a vernosti v našom každodennom chaose. Ježiš žije! Dnes je čas naplno si to nielen uvedomiť, ale i žiť. Napokon, evanjelium nekončí pri hrobe, ale vysiela nás späť do sveta, aby sme o tom prázdne svedčili ako o najväčšej plnosti, ktorá zmenila a stále mení naše životy.

ZASTAV SA A PÝTAJ SA

Ježiš vstal z mŕtvych! Hrob je prázdny. Dokážem si naplno uvedomovať, čo to znamená pre môj život? Som pre druhých človekom nádeje a plnosti? Dokážem vnímať a svedčiť o Božej prítomnosti a jeho pôsobení aj tam, kde sa veci nevyvíjajú podľa mojich predstáv alebo kde cítim prázdnotu a nedostatok?